
EEN BOEKENKAST-VERHAAL

Hoera! Een feest! Ik sta hier, versierd met vlaggetjes, wimpels en affiches. Ik ben het boekenkast met afgeschreven boeken en sta bij de ingang van de dorpsbibliotheek. Vandaag is er feest in het dorp en in de bibliotheek zijn er allerlei activiteiten voor iedereen. Mensen komen en gaan, blijven staan, doen mee en kijken ondertussen in afgeschreven boeken. Ik ben benieuwd wie er allemaal langskomt.

Kort na 10 uur. Een moeder met een kleine jongen. Ze komen allebei vaak naar het ouder-kindcafé. De jongen ziet de kleurrijke omslag van „Mijn eerste Van Dale” en grijpt ernaar. „Ah, Van Dale,” knikt de moeder. „Die had ik vroeger ook. Laten we die maar nemen.” „Kijk eens, hier is een muntje. Je kunt er zelf mee betalen aan de balie.” Het kind lacht en hupsakee, het eerste boek van de dag is weg.

Kort daarna. Een groep oudere dames komt binnen. Mooi opgedoft. Eigenlijk hebben ze afgesproken om te brunchen in het café hiernaast, maar ze hebben gehoord dat er in de bibliotheek, precies op tijd voor het feest, een nieuwe tentoonstelling loopt. Snel naar binnen dus, om de schilderijen te bekijken. En natuurlijk blijven ze even naast mij, het rek, staan. „Kijk eens,” zegt de ene: „Parnassia” en „Sunny Boy” staan daar. En allebei in grootletterdruk!” „Aha,” zegt een andere: „Precies wat de dokter heeft voorgeschreven,” en ze knipoogt. „Grootletterdruk, geweldig! Mooie romans,” zegt de derde. „Ik heb ze allebei gelezen. Ze zijn verdrietig, maar toch mooi.” Nu neemt het groepje vrouwen de tentoonstelling, de twee historische romans in grootletterdruk en een paar afgeschreven kookboeken mee.

Tegen de middag druppelen er twee tienermeisjes binnen. Eigenlijk waren ze bij de drogist hiernaast cosmetica aan het uitzoeken, maar ze hebben de feestelijke posters aan de deur van de bibliotheek gezien en zijn gewoon even binnengelopen. Ik ken die twee. Door de week komen ze af en toe langs om in de studiehokjes ongestoord voor hun toetsen op school te leren. De ene keer ijveriger dan de andere. Als ze zich vaak genoeg van het leren willen laten afleiden, halen ze een warme chocolademelk uit de koffieautomaat op de gang en kletsen ze over jongens en de gemeenschappen van ouders. Ze maken een rondje door de bibliotheek, doen snel mee aan een raad-en-winspel en blijven natuurlijk (ik ben toch onweerstaanbaar 😊) naast mij staan. Nu ben ik benieuwd! De ene kiest voor oude „Tina’s”, de andere voor tijdschriften over koninklijke huizen. Ze zijn er allebei trots op dat ze eindelijk een pinpas hebben en aan de terminal kunnen betalen.

Vandaag zijn er ook enkele Oekraïense gezinnen uitgenodigd. De kinderen zie ik hier vaak; ze lenen Oekraïense boeken uit het rek dat na het uitbreken van de oorlog is ingericht. Dat is voor hen een brug naar hun vertrouwde verleden. Na enkele jaren zijn de meesten, die hier zijn gebleven, goed geïntegreerd. Ze gaan naar school, de ouders werken, ze doen boodschappen bij de Poolse winkel en eten ’s avonds pierogi met zure room. Alles lijkt in orde te zijn. Maar de droefheid in hun ogen, die is er heel vaak. Helaas heb ik vandaag geen Oekraïense boeken in de aanbieding; ze zijn veel te nieuw en er zijn er veel te weinig om ze weg te geven. Maar een paar jongens kiezen voor enkele Micky-Maus-stripbladen.

En zo gaat het verder. Het feest in het dorp en de activiteiten in de bibliotheek vloeien in elkaar over. Veel mensen slenteren naar binnen en gaan weer weg, blijven bij mij staan om naar

„schatten” te zoeken. Een student die nog altijd bij zijn ouders moet wonen, omdat er inmiddels zo weinig en zo dure woningen zijn. Hij neemt „De tovenaars van Aardzee”. Als hij dan toch de hele tijd in zijn oude kinderkamer moet zitten, vliegt hij in elk geval in zijn fantasie naar vreemde werelden die toverkracht, magie en power met zich meebrengen.

Een deelneemster aan de NT2-leeskring. Ze is naar Nederland gekomen omdat haar man hier een nieuwe baan heeft gevonden. Ze zorgt voor haar kinderen en verlangt naar haar ouders, die in het thuisland zijn achtergebleven. Ze houdt van verdrietige boeken en liefdesverhalen. Ze pakt een boekje met „Saïdjah en Adinda” uit „Max Havelaar”. Dat heeft ze al eens gelezen in de serie „Leeslicht” van de leeskring en nu hoopt ze dat ze ook de oorspronkelijke tekst zal begrijpen...

Poeh, wat een drukke dag! Het ene gezicht na het andere. Ogen speuren de boeken af. Handen grijpen naar banden. Elke greep is een verhaal. Een verhaal over de mens en zijn relaties met de wereld. Daar zijn boeken voor: verhalen vertellen om menselijke verhalen te weerspiegelen.

Ik ben een gelukkig boekenkast. Ik ben bij een geweldig feest geweest. Ik heb veel mensen ontmoet. Bijna de helft van de boeken is weggegeven, zodat elk boek een kleine herinnering aan het feest blijft en elk boek zelf een klein feest wordt.